

Arrest

nr. 94 798 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2012.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. BARBIEUX *loco* advocaat K. JANS en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2012 verklaart de verzoekende partij, van Iraakse nationaliteit, België te zijn binnengekomen.

Op 13 januari 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 26 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 25 juli 2012 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend bij de Raad onder het nummer 104 774.

Op 7 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*De persoon die verklaart te heten M.S.I.L.(...)
geboren te Mossul, op (in) (...)1992
van nationaliteit : Irak*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26 juni 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij bij verwijzing naar artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een exceptie van onontvankelijkheid op, daar de verzoekende partij in gebreke blijft om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen.

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift onder het kopje “II. MIDDELEN” beperkt tot het vermelden van “De geschonden bepalingen”, waarbij zij een opsomming van verscheidene wets- en verdragsbepalingen en enkele algemene beginselen weergeeft. Meer bepaald vermeldt de verzoekende partij onder voormeld kopje “II. MIDDELEN” het volgende:

“De geschonden bepalingen :

- *Art. 9 en 10 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ;*
- *Art. 49/3, art. 50 2de lid, art. 50bis, van de Vw van 15 december 1980 ;*
- *Substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschriften, de machtsoverschrijding en de machtsafwendings ;*
- *de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM ;*
- *de beginselen van behoorlijk bestuur ;*

Verzoeker acht deze middelen ernstig.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift slechts de door haar geschonden geachte bepalingen weergeeft en opsomt, doch geenszins melding maakt van de wijze waarop de bestreden beslissing de door haar vermelde bepalingen zou hebben geschonden.

Het verzoekschrift bevat dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

2.3 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Meer bepaald wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ingestelde beroep als grond tot verwerping het volgende gesteld: *“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat het geen middel bevat”*.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Het betoog ter terechtzitting vermag dit evenmin te doen.

Op 7 november 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Naar aanleiding van dit verzoek tot horen, wordt ter terechtzitting van 12 december 2012, middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift slechts de door haar geschonden geachte bepalingen weergeeft en opsomt, doch geenszins melding maakt van de wijze waarop de bestreden beslissing de door haar vermelde bepalingen zou hebben geschonden. Opdat een middel onvankelijk zou zijn, volstaat het immers niet enkele rechtsregels of beginselen te vermelden, maar dient bovendien genoegzaam te worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze bepalingen heeft miskend. De verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Aldus dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring geen rechtsmiddel bevat en aldus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 39/6 van de vreemdelingenwet.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS